

A woman in a pink, off-the-shoulder, long-sleeved dress with a pearl necklace is seen from the side, looking out a large window. The window looks out onto a large, white, classical-style house with a blue roof, surrounded by a green lawn and pink flowers. The sky is a soft, golden color, suggesting sunset or sunrise. A dark, patterned shawl is draped over her arm.

MŮJ PRVNÍ HRABĚ

Ella Quinnová

**MŮJ
PRVNÍ
HRABĚ**

Ella Quinnová

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © 2018 by Ella Quinn
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Lucie Libovická, 2025
Cover photo © kathysg / Depositphotos

ISBN 978-80-271-5549-1

KAPITOLA PRVNÍ

Geoffrey, hrabě z Harringtonu, nejstarší syn a dědic markýze z Markhamu, vyšel ze svého apartmá. Byl plný vzrušení, protože úspěšně dokončil svůj úkol najít si manželku.

Dnes požádá o ruku lady Charlotte Carpenterovou. Napsal jejímu poručníkovi a švagrovi, lordu Worthingtonovi, a požádal ho o schůzku. Brzy se ožení s nejžádanější dámou na svatebním trhu a vydá se na cestu na kontinent, kde zaujme místo ve štábu sira Charlese Stuarta.

Zahnul za roh na Berkeley Square. Na tuto ranní hodinu bylo venku zatraceně mnoho lidí. Vstoupil do parku a zůstal šokovaně stát. Podle toho, co viděl, se tu musela stát nějaká pohroma. Spatřil dvě německé dogy patřící rodině lady Charlotte a několik lokajů.

Odváděli odtamtud jakéhosi nebezpečně vypadajícího chlapa a lady Charlotte tam stála s rukama v bok a rudou tváří a něco říkala markýzi z Kenilworthu. Což byl poslední člověk na světě, kterého by si tady Geoff přál vidět. Ten gentleman mu byl trnem v oku od chvíle, kdy se vrátil do města. Přesto si byl jistý, že Kenilworth lady Charlotte ještě o ruku nepožádal.

Ale co se to tu k čertu děje v tuto časnou ranní hodinu?

„Jedu s vámi. Muži nebude věřit, musíte mít s sebou ženu,“ prohlásila rozhodně lady Charlotte.

Geoffovu pozornost upoutala plačící služebná. Dvě nejmladší dívky, Charlottiny sestry, se tu ženu snažily utěšit. Do vřavy se zapojil i lord Merton, Worthingtonův bratranec.

„To nemůžete, Charlotte,“ namítl lord Merton a přejel pohledem

z ní na Kenilwortha. Ten pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že je mu to jedno a nehodlá se do toho vměšovat. „Worthington to nedovolí.“

Geoffovi trvalo ještě několik vteřin, než pochopil, o čem je řeč, co jí Worthington, její švagr a poručník, nedovolí. Kousek odsud totiž stál Kenilworthův kočár. K čertu, sakra! To nemůže v žádném případě dopustit, nedovolí, aby lady Charlotte odjela s tím zhyrálym nemravou!

„Naprosto souhlasím.“ Geoff vykročil vpřed, aby svým hlasem podpořil stranu rozumu. „Lady Charlotte, nesmíte doprovázet lorda Kenilwortha. Zakazují vám to.“

„Vy. Vy mi nemáte co zakazovat.“ Hlas se jí trásl narůstajícím vztekem. „Nic mi nezabrání v tom, abych tam jela. Kdyby bylo potřeba...“

Geoff ji ještě nikdy neviděl takhle v ráži. Už se jí chystal uklidnit, když se objevil její švagr.

„Jela kam?“ zeptal se Worthington, když došel až k nim. Lady Worthingtonová vedle něj musela skoro běžet, aby s ním udržela krok.

„Slečna Betsy unesla další mladou ženu.“ Charlotte sjela Geoffa pohledem, přimhouřila oči a pak se k němu otočila zády. „Kenilworth jede do hostince, kam ji vezou. Jedu s ním.“

„Kenilworthe?“ zeptal se její bratr.

„Se mnou bude v bezpečí,“ ujistil ho dotyčný muž.

„Mám námitky,“ ohradil se Geoff, a když se Charlotte vydala do Stanwood House, vyrazil za ní.

Kenilworth popadl Geoffa za rameno. „Vy nemáte co namítat, nic vám do toho není. To rozhodnutí musí učinit její poručník a on jí to dovolil.“

Geoff se vytrhl z jeho sevření. „Chápu, co se děje,“ řekl Worthingtonovi. „Nadržujete Kenilworthovi proti mně.“

Worthington se otočil a zíral na Geoffa, jako by zešílel. „Tento muž,“ Worthington ukázal na Kenilwortha, „požádal mou sestru

o ruku, což se o vás říct nedá. Radím vám, abyste odešel, než k tomu budete donucen.“

To se mu snad jen zdá. Geoff nemohl uvěřit tomu, co slyší a vidí. Došel k rozhodnutí, že lady Charlotte je pro něj tou pravou ženou, že z ní bude jeho dokonalá manželka, a ona teď odjíždí s tím mizerou Kenilworthem! A její poručník nejenže jí v tom nezabránil, ale ještě Kenilwortha povzbuzuje a pomáhá mu.

Geoff zavřel ústa a odtrhl pohled od kočáru. Dlouho to plánoval, dlouho se lady Charlotte dvořil, stálo ho to tolik času a úsilí... A všechno marně. Co teď bude sakra dělat?

K čertu! Potřebuje manželku, čím dřív, tím líp. Přece musí existovat šance, že ještě není všechno ztraceno. Musí existovat způsob, jak ji získat zpět. „Mylorde...“

„Jestli jste se chtěl oženit s lady Charlotte,“ skočil mu do řeči hrabě z Worthingtonu a dal se na odchod, jako by se už dál neměli o čem bavit, „neměl jste zmizet uprostřed sezony.“

On ale *nezmizel!* Dal si obzvlášť záležet na tom, aby lady Charlotte oznámil, že musí navštívit svého otce. „Vždyť jsem vám výslovně napsal, že si s vámi přeji mluvit o lady Charlotte,“ naléhal Geoff a následoval Worthingtona z náměstí. To se přece od gentlemana, který si přeje oženit se s nějakou dámou, očekává.

Worthington se zastavil a otočil se tak rychle, že do něj Geoff málem vrazil. „Ať je to jak chce, mám všechny důvody očekávat, že se má sestra provdá za Kenilwortha.“ Došli ke vstupním dveřím a Worthington ustoupil stranou, zatímco lady Mertonová vydávala rozkazy lokaji, který nakládal kufr na její kočár. Worthington pevně stiskl rty a pak ještě dodal: „Smiřte se se situací a najděte si jinou dámu.“

Jeho slova vyrazila Geoffovi dech, jako by dostal ránu pěstí do žaludku. To se přece nedá stihnout. Jak si má k čertu najít manželku, kterou by jeho otec schválil, a oženit se s ní za tak krátkou dobu, která mu zbývá?

Otevřel ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Nakonec zachraptěl: „Takhle pozdě v sezoně? To bude téměř nemožné.“

„Na to jste měl myslet, než jste odjel z města.“ Worthington naklonil hlavu. „A doporučuji vám, abyste začal hned. Dnes večer se koná ples u lady Hollandové. Měly by se ho účastnit dámy, které se dosud zdržují ve městě, a některé z nich by pro vás mohly být vhodnými nevěstami.“

Ale žádná z nich není lady Charlotte! Jenže pokud chce získat místo u sira Charlese – který, jak se Geoff doslechl, se nyní nachází v Bruselu, aby se pokusil zkrotit prince Oranžského –, musí se oženit. Worthington měl pravdu. Geoff už nemůže s lady Charlotte ztrácet čas. Musí si najít dámu, která si ho bude chtít vzít, a neujede mu s jiným mužem. Ale koho? Žádná jiná dáma ho nezaujala, žádné jiné ženě nevěnoval po celou sezonu pozornost.

Zamyslel se nad tím plesem dnes večer. Dostal na něj pozvánku? Ne že by na tom záleželo. Může tam klidně zajít, i kdyby ho lady Hollandová nepozvala. Byla přítelkyní jeho matky, takže by ho určitě nevyhodila. Kromě toho by přece žádná hostitelka neodepřela vstup gentlemanovi na ženění. Bude ho také moct představit dámám, se kterými se ještě neseznámil.

Málem se neovládl a zajel si rukama do vlasů. Jak to, že se ocitl v takovéto situaci? Dřív přece míval vždycky štěstí, bez obtíží dosáhl všeho, co si přál. A teď, necelý měsíc předtím, než měl zaujmout místo u sira Charlese Stuarta, britského velvyslance ve Francii a Haagu, jež vyžadovalo, aby byl ženatý, si bude muset hledat jinou vhodnou dámu. Osud mu z nějakého důvodu najednou nepřál.

Geoff se vydal z náměstí ke svému apartmá na Jermyn Street. Byl si tak jistý tím, že spojí svou budoucnost s lady Charlotte.

Je pravda, že poslední tři týdny strávil v hlavním sídle své rodiny na návštěvě u otce. Čekal u něj na zprávu, jestli ho přijali na ministerstvo zahraničí jako pobočníka sira Charlese Stuarta. Geoffův otec, markýz z Markhamu, zastával názor, že mladí muži čekající

na smrt svých předků nemají hýřit a marnit čas. Sám v mládí pracoval na ministerstvu zahraničí, a tak rozhodl, že jeho nejstarší syn by měl udělat totéž.

Geoff proti tomu nic nenamítal. Představa, že bude žít v Evropě, seznámí se s jinými kulturami a poučí se o tom, jak diplomacie ovlivňuje svět, ho fascinovala.

Před třemi dny mu konečně přišlo potvrzení, že to místo opravdu získal. Už mu zbývalo jen překonat poslední překážku a oženit se. Žil v domnění, že to bude snadné. Jeho otec mu dovolil oženit se s nejlepší partíí sezony, lady Charlotte Carpenterovou. Lady Charlotte splňovala veškeré požadavky, které mohl nadějný diplomat na manželku mít: měla dokonalé způsoby a vystupování. Nikdy se nechovala příliš hlučně. Nikdy nebyla rozladěná – přestože v poslední době mu připadala poněkud mrzutá. V podstatě byla po všech stránkách umírněná. A krásná, měla zlaté kadeře a nebesky modré oči. Ona, její sestra, před svatbou lady Louisa Viversová, a jejich přítelkyně, za svobodna slečna Sternová, dostaly přezdívku tři Grácie.

Jen hodinu poté, co k otci dorazil posel se zprávou o jeho jmenování, odjel Geoff z Fulbert Hall s úmyslem navštívit poručníka lady Charlotte a dokončit svatební plány. Teď bude muset začít znovu od začátku. Jak se to mohlo všechno takhle zvrtnout?

„Mylorde?“ oslovil ho jeho podkoní, který šel za ním a vedl pár černých koní s bíle prokvetlou srstí.

Geoff na své koně a kočár úplně zapomněl. „Odved' je do stájí. Půjdu pěšky.“

„Jak si přejete, mylorde.“

Geoffovi se nechtělo vracet se do svého apartmá, ale nenapadlo ho, kam jít. Jestli si má rychle najít manželku, zjevně potřebuje radu. Ve městě zrovna pobývala jeho starší sestra. Ta by mu sice mohla pomoci, ale jeho pýcha by tím dostala na frak. A to radši nebude riskovat.

V metropoli však byla i jeho babička. Ta by měla určitě velkou radost, kdyby se jí podařilo najít mu nevěstu. Nemělo by to být zas tak těžké. Geoff byl mimořádně dobrá partie a v podstatě potřeboval jen dámu s dobrým původem, milou, schopnou konverzovat – protože bude muset diskutovat s jinými diplomaty a jejich manželkami o událostech ve světě –, půvabnou tanečnici – nedokázal si představit, že by si vzal ženu, jejíž pohybové schopnosti by mu nebyly ke cti –, moudrou a s určitou dávkou elegance. Ano, žádné další požadavky neměl. Ani by to nemusela být velká krasavice, stačilo by, aby na ni byl příjemný pohled. Popravdě řečeno by možná bylo i lepší, kdyby nebyla vysloveně krásná, ale jen hezká.

Láska pro něj nebyla důležitá. Což ale mohl být problém, protože mnoho mladých dam v dnešní době podle všeho vyžadovalo, aby se partneři brali z lásky. Podle jeho názoru to naopak nebyl dobrý vklad do manželství. Ani jeho rodiče, ani prarodiče nevstupovali do manželství z lásky.

Babička už na něco přijde, tím si byl jistý. Kdo jiný by věděl, co přesně se očekává od budoucí markýzy z Markhamu, lépe než ona, ovdovělá markýza Markhamová?

Geoff hned dostal lepší náladu, a tak se vydal rovnou na Grosvenor Square. Jenže pak si uvědomil, že je ještě příliš brzo, a jestli potřebuje babiččinu pomoc, neměl by ji přepadnout dřív než v jedenáct hodin.

Takže mu zbývala jen jediná možnost, a to zajít do jednoho ze svých klubů. Na chvíli se zastavil a přemýšlel, zda má jít do *Boodle*, nebo *White*. V tuto denní dobu bude *Boodle* pravděpodobně plný lidí z venkova a Geoffa nelákalo poslouchat řeči o plodinách a podobných tématech. Pokrčil rameny. Půjde radši do *White*. Vydal se tedy opačným směrem k St. James Street.

Celou cestu z Berkeley Square v něm narůstal pocit, že se stal obětí křivdy. Jak mohla lady Charlotte odjet s Kenilworthem, když musela vědět – Geoff jí to přece řekl –, že má v úmyslu promluvit si s jejím bratrem? Jenže na druhou stranu mu dala jasně najevo, že

není ochotna pobývat v cizině. A Kenilworth se snažil ze všech sil získat její pozornost. Geoff se ušklíbl. To se mu tedy povedlo.

Čekal, že v tuto denní hodinu bude ve *White* jediným přítomným gentlemanem, ale jakmile vstoupil do klubu, zjistil, že se spletl. Když vešel do ranního salonu po své levici, sedělo v něm několik gentlemanů čtoucích noviny a vzduch byl prosycen vůní kávy. Rozhlédl se kolem sebe, jestli nenajde nějakého známého. Žádného neviděl, a tak prošel chodbou do druhého ranního salonu.

„Harringtone,“ pozdravil ho pan Gavin Turley, nejstarší syn vikomta Turleyho, sotva Geoff vstoupil do dveří. „Neviděl jsem tě celé týdny. Kde jsi byl, co jsi dělal?“

„Byl jsem navštívit otce.“ Posadil se proti němu do velkého koženého křesla u nízkého stolku. Lokaj mu přinesl šálek čaje a on se napil. Potěšilo ho, že ho v klubu znají natolik dobře, že vědí, co pije. Káva sice hezky voněla, ale nechutnala mu. Nejdřív uvažoval o tom, že se příteli nezmíní o svém naléhavém problému, ale byl příliš zoufalý. „Když už se ptáš, hledám manželku.“

Turley si Geoffa chvíli upřeně prohlížel, pak sklopil zrak k šálku, otočil jím chvíli v ruce a potom znovu vzhlédl. „Opravdu?“

„Ano.“ Geoff přikývl. „A čím dřív ji najdu, tím líp. Možná jsi slyšel... No, to je jedno.“ Nemusí rozhlásit celému světu, jak pohrdavě se k němu zachovala lady Charlotte, ale na druhou stranu nebude od věci rozšířit mezi lidi informaci, že se chce oženit. Koneckonců, je vhodnou partií pro jakoukoli dámu.

„Něco ti řeknu,“ zašeptal Turley a naklonil se blíž k němu. „Přijď dneska odpoledne do domu mého otce na Green Street a připoj se k nám na čaj.“ Turley zvedl tmavě blond obočí. „Pokud ovšem nemáš jiné plány.“

Geoffovi se mihla před očima představa dámy s úplně stejnými světlými vlasy barvy lnu. Lady Charlotte ho přece představila slečně Turleyové, sestře pana Turleyho a dceři vikomta Turleyho. „Pamatuji si správně, že máš sestru, která byla právě uvedena do společnosti?“

„Přesně tak.“ Turley se opřel v tmavě hnědém koženém křesle. „Užívá si svůj debut. Je velmi hezká – alespoň podle mého názoru – a taky moc milá. Dokonce i když někdy dost pokouším její trpělivost, dokáže se ovládnout a nevynadá mi.“

Geoff zvažoval, jestli má jejímu bratrovi přiznat, že už jí byl představen, a rozhodl se, že ne. Došel k názoru, že připojit se ke slečně Turleyové na čaj je stejně dobrý začátek jako každý jiný. „Nemám žádné jiné povinnosti. Popravdě řečeno mi bude potěšením.“

„Výborně.“ Turley odložil šálek a vstal. „V tom případě se uvidíme dnes ve tři hodiny odpoledne.“

Geoff vstal také a podal mu ruku. „Budu se těšit.“

Poté, co Turley odešel, snažil se Geoff vzpomenout si na všechno, co o jeho sestře věděl. Byla hezká. Rysy její tváře si ale nedokázal přesně vybavit. Její bratr měl modré oči, takže předpokládal, že ona také. Proti jejímu původu nemohl mít nikdo námitky. Rod se šlechtickým titulem byl dost starý. Jestli ho neklamala paměť, přišli její předkové s Normany. Pokud věděl, nevyskytl se v rodině žádný skandál. Jeho babička o tom bude vědět víc. Poté, co ho lady Charlotte představila slečně Turleyové, zatančil si s ní jeden řadový tanec. Co si vzpomínal, byla dobrá tanečnice, tančila s půvabem a udržovala s ním hovor. Ale jestli by pro něj byla vhodná jako manželka, to se teprve uvidí. Pokrčil rameny. Při troše štěstí bude dnes odpoledne vědět víc.

KAPITOLA DRUHÁ

Geoff vešel do jídelny klubu a objednal si snídani. Strávil tam více než hodinu a pak si najal drožku, aby ho odvezla do Markham House na Grosvenor Square, kde během sezony bydlela jeho babička.

Dveře mu otevřel postarší majordomus. Když se starý sloužící uklonil, Geoff tak trochu čekal, že zaskřípe jako špatně namazaný pant. „Vítejte, mylord. Mylady je v salonu.“

„Děkuji, Gibsone. Můžete mi říct, jestli je tam s ní ten její zatracený papoušek?“

„Admirál je teď na výcviku, mylord. Ohlásím vás.“

Zaplatpánbůh, oddechl si Geoff. Když byl malý, pták jeho babičky mu do krve pokloval prsty, a tak ho Geoff nemohl ani vystát. „Neobtěžujte se. Cestu najdu sám.“

Než stihl majordomus zaprotestovat, Geoff mu podal klobouk, přešel jeho mírně kritický pohled a vyběhl po schodech. Na odpočívadle zahrnul doprava a pak pokračoval chodbou doleva do zadního křídla domu.

Když došel k babiččinu apartmá, zaklepal. O několik okamžiků později otevřela dveře rodinná příbuzná, téměř stejně stará jako babička.

„Harringtone, to je milé, že jste nás přišel navštívit. Vidím, že jste nechtěl čekat na Gibsona.“ Člověk by od chudé příbuzné čekal alespoň náznak poklony nebo lísání, ale sestřenka Apollonia to neměla ve zvyku. Babička ovšem podlézavost nesnášela, takže jí to takhle asi vyhovovalo. „Nejspíš jste tím ranil jeho city.“

„Lepší zraněné city než tělo.“ Geoffa by nepřekvapilo, kdyby dotyčný sluha jednou spadl ze schodů. „Nestojí dost pevně na těch svých hubených nohách. Jak to, že jste ho ještě nedonutily odejít do důchodu?“ Sestřenka mu nastavila tvář a on ji letmo, ale láskyplně políbil.

„Musím s vámi souhlasit, je už poněkud vratký. Vaše babička si ale nepřeje mladšího majordoma. Tvrdí, že někdo nový by ji jen znervózňoval. Člověk se jí nemůže divit. Víte, že nemá ráda změny. Musela by si ho vycvičit, a na to by prý neměla *nervy*.“ Apollonia položila Geoffovi ruku na paži. „Nejde ale jen o to, Gibson se nikdy neoženil a nemá žádnou rodinu, takže by vůči tomu chudákovi bylo kruté donutit ho, aby opustil svůj domov a přátele.“

Tím Geoffa usadila. „Když to řeknete takhle, uvědomuji si, že ode mě nebylo laskavé přát si, aby byl radši v důchodu. Takže na něj asi budu muset dávat pozor, aby nespadol ze schodů.“ Procháze-li předpokojem plným pozlacených detailů a vymalovaným světle béžovou a zelenou barvou, která mu připomínala šalvěj, do babiččina salonu, v němž si vždycky připadal jako v zahradě. „Jak se má babička?“

„Vůbec nezpomalila.“ Sestřenka se mile usmála. „Nejspíš se domnívá, že díky tomu, že je neustále v pohybu, si udržuje mládí. Ale přece jen,“ Apollonia naklonila hlavu a zadívala se na něj, „už netancujeme až do časných ranních hodin. Teď se často vracíme domů už před půlnocí.“ Poklepala mu prstem na paži. „Jestli dnes večer půjdete na ples lady Hollandové, očekávám, že ji vezmete do kola. S mladými muži tančí nejradši. Tvrdí, že jsou svižnější.“

Geoff stěží potlačil smích. „To se rozumí samo sebou, že ji vyzvu k tanci.“

I když pokud se bude tento večer vyvíjet jako každý jiný, jeho babička nebude mít o vhodné taneční partnery nouzi.

„A nejen ji,“ pokračovala Apollonia. „Mělo by tam být několik

mladých dam na vdávání, které byste mohl požádat o tanec. Pokud ovšem nemají plný taneční pořádek. Na druhou stranu je konec sezony a mnoho členů smetánky odcestovalo do Bruselu.“

Sestřence se dalo věřit, měla o situaci ve městě skvělý přehled. Pak mu došlo, že Charlotte mu dala košem teprve před pár hodinami. „Jak jste se dozvěděla o lady Charlotte?“

„Můj drahý chlapče,“ sestřenka Apollonia zvedla jedno zrzavé obočí, „zprávy o tom, že si lady Charlotte bude brát Kenilwortha, se rozšířily po celém městě, ještě než jste se vrátil. Pokud jde o ni, sehrál jste tu partii velmi špatně.“

Opravdu byl v případě lady Charlotte tak slepý? Domníval se, že udělal vše, co bylo nutné, aby si zajistil její ruku. Počkat. „Ještě než jsem se vrátil?“

„Určitě jste si všiml, jak velkou pozornost jí věnoval?“

„To ano, ale *netušil* jsem, že se zasnoubili.“ Ani slovem se nezmínila o tom, že by byla zasnoubená, což bylo divné.

„Snad si nepředstavujete, že za vámi někdo prostě přiběhne a řekne vám to?“

„Ne.“ Kéž by to ale někdo udělal, mohl si ušetřit tuhle trapnou situaci.

Apollonia ho provedla dvoukřídlymi dveřmi vedoucími do babiččina salonu. „Podívej, kdo nás přišel navštívit.“

Babička se k němu otočila a Geoff rychle vykročil vpřed, klekl si na jedno koleno před jejím křeslem a vzal její ruce do svých. Už jí bylo přes sedmdesát, ale vypadala o deset let mladší a stejně tak se i chovala. „Babičko, jste ještě krásnější než kdy dřív.“

„I ty lichotníku,“ řekla přísně, ale na vřelých šedých očích bylo vidět, že ji to potěšilo. „Že se nestydíš, takhle pochlebovat staré ženské.“

„Já vám nepochlebuji. Říkám pravdu.“ Vstal a uklonil se. „Přišel jsem vás požádat o tanec a poprosit vás o pomoc při hledání manželky.“

Babička zvedla koutky. „Ráda ti vyhovím v obojím.“

Přítáhl si podnožku a posadil se jí k nohám. „Doufal jsem, že to řeknete.“

„Takže, mladá dámo.“ Teta slečny Elizabeth Turleyové, lady Bristowová, vplula do ranního salonu v Turley House a posadila se. „Lord Harrington se vrátil do Londýna a zoufale potřebuje nevěstu.“

Elizabeth odložila rám na vyšívání a nadechla se. Bylo jí známo, že její dobrá přítelkyně Charlotte se rozhodla, že jeho nabídku k sňatku nepřijme. Tedy, pokud by se Harrington laskavě někdy odhodlal k tomu, aby ji požádal o ruku, což on neudělal. Dokonce ho Elizabeth představila.

Jenže... *zoufale potřebuje manželku?* To neznělo zrovna lákavě. „Jak to víte?“

Sluha přinesl konvici s čerstvým čajem, postavil ji na stůl a odešel. Elizabeth nalila čaj do šálků a tetě jej připravila tak, jak ho měla ráda.

„Slyšela jsem to od lady Collingwoodové. Dostal místo u sira Charlese Stuarta, ale na tu pozici musí být ženatý. A jak už asi víš, lady Charlotte si ho vzít nechce. Lady St. Johnová ji totiž dnes ráno viděla jet v Kenilworthově kočáru a o několik minut později je následoval kočár lady Mertonové. Takže Harringtona bezpochyby odmítla.“ Teta Bristowová si vzala od Elizabeth šálek čaje. „Pokud se hodlá ujmout svého místa, musí brzy odjet na kontinent a musí být ženatý.“ Upila čaj a zvedla obočí. „Takže se naskýtá otázka, co jsi ochotná udělat.“

Elizabeth dumala nad tím, kam Charlotte asi odjela, ale to, co teta právě řekla, upoutalo její pozornost. „Co jsem ochotná udělat?“ Ochutnala čaj a přidala si do něj ještě trochu cukru. Teta zjevně ne-

chala přidat do směsi víc lístků assamu, než měla Elizabeth ráda. „Nechápu.“

„Dva nebo tři týdny těžko stačí na svatbu z lásky,“ usmála se potutelně teta. „Byla bys ochotná předpokládat, že byste se k sobě hodili a dokázali spolu vést snesitelný život, a k tomu doufat, že láska se zrodí až později?“

To rozhodně ne! Přesně tohle udělala její sestřenice Lavvie a to manželství dopadlo naprosto příšerně. Spasila ji jen manželova smrt. Navíc podle toho, čeho byla Elizabeth v této sezoně svědkem, byly dva týdny víc než dost na to, aby se člověk zamiloval. Lady Louisa Viversová, nyní vévodkyně z Rothwellu, to zvládla za pár dní, ne-li dřív. Ani Dotty a Mertonovi to netrvalo dlouho. A ti gentlemani jejich lásku opětovali. Pokud jde o Charlotte, té sice trvalo déle, než se do lorda Kenilwortha zamilovala, ale určitě to tak bylo, protože ta by se sňatkem nikdy nesouhlasila, kdyby do něj nebyla zamilovaná a on do ní.

Elizabeth si uvědomovala, že to ještě neznamená, že i ona a lord Harrington se do sebe v tak krátké době zamilují. Přesto by i těch pár týdnů mohlo stačit na to, aby zjistili, jestli by nakonec přece jen nemohli uzavřít manželství z lásky. Než se rozhodne, zda se za nějakého muže provdá, musí si být jistá, že její manželství má šanci na lásku.

„Nevím,“ přiznala Elizabeth pomalu. Odložila šálek a vybrala si kousek kmínového koláče. „Bude hodně záležet na tom, jak zapůsobí na mé city.“ Lord Harrington jí zpočátku vzhledem připomínal lorda Mertona, protože byl vysoký a měl světlé vlasy. Lord Harrington však neměl zádumčivou povahu jako Merton předtím, než se oženil s Dotty. Možná díky tomu, že měl dosud otce a matku. Zdálo se, že modré oči lorda Harringtona se naopak po většinu času usmívají. Problém byl v tom, že byly celou sezonu upřené téměř výhradně na lady Charlotte.

Elizabeth si ukousla koláče, vychutnávala si chuť koření a dumala nad tetinou otázkou. „Za prvé, nejdřív ho musím přimět k tomu,

aby si mě vůbec všiml. Takže by bylo nesmírně užitečné, kdyby se s ním Gavin spřátelil.“

„S kým se mám spřátelit?“ Do pokoje vešel její bratr, popadl tři kusy koláče a hned jeden po druhém zhltl, jako by před dvěma hodinami nespořádal vydatnou snídani.

„S lordem Harringtonem.“ Elizabeth mu nalila šálek čaje a přidala mu do něj cukr a mléko.

Bratr zvedl jeden koutek. To bylo jasné znamení, že má něco za lubem. „Studoval jsem s ním v Etonu a v Oxfordu. Proč?“ Gavin dojedl poslední kus koláče, složil svou dlouhou postavu na židli naproti ní a vzal si šálek čaje.

„Domnívám se totiž, že Harrington by se k tvé sestře skvěle hodil,“ prohlásila teta a chvíli si Gavina zkoumavě prohlížela. „Musíme vymyslet, jak to udělat, aby ho upoutala.“

„Ty jsi s ním vážně studoval?“ zeptala se Elizabeth svého bratra. „Nikdy předtím ses o tom nezmínil.“ V hlavě se jí začaly rodit nápady, až se jednoho chytila. „Mohl bys ho pozvat tento týden na večeři,“ navrhla Gavinovi.

Bratr dopil zbytek čaje a vrhl na ni nevinný pohled. „Opravdu bych mohl?“

„Ano, a myslím, že bys to dokonce měl udělat,“ naléhala Elizabeth rozhodně.

Gavin odložil šálek a začal vstávat, ale teta ho zasáhla holí do břicha. Tiše zaúpěl. „Ne tak rychle, mladý muži. Musíme vytvořit plán.“

Bratr se podle všeho chystal vzít do zaječích, takže jestli Elizabeth něco rychle neudělá, přijde o svou šanci. „Celou sezonu jsi usiloval o to, abych se vdala. Dokonce jsi mi předhazoval to, jak dobře se vdaly lady Louisa a lady Charlotte. I jim pomohl jejich bratr. Teď je řada na tobě.“

„Kromě toho,“ vložila se do hovoru teta, ale hůl z Gavinova plochého břicha nezvedla, „Harrington hledá nevěstu. Musí se ože-

nit, jinak přijde o místo, jež získal díky svému otci, který se za něj přimluvil u Castlereagha. Elizabeth má pravdu. Měl bys ho pozvat k nám na večeři.“

Gavin se opřel na židli a Elizabeth mu rychle podala další čaj a poslední kus koláče. „Pozvání na večeři není špatný nápad, ale mám ještě lepší. Pozvu ho na čaj.“

Teta zpražila Gavina pohledem a opřela hůl zase na její místo vedle židle. „Proč na čaj?“

„Protože čaj není tak formální. Pokud v sobě najdou zalíbení, můžete vy nebo Lizzy navrhnout, aby se prošli v zahradě, nebo něco podobného.“ Bratr nepřítomně spolkl poslední sousto koláče. „A pokud všechno půjde dobře, můžeme se ho zeptat, jestli by nás nechtěl některý večer doprovodit na ples nebo s námi povečeřet.“ Gavin pomalu pozvedl obočí a zkoumavě se na sestru zadíval. „Co ty na to?“

Pozvat ho na čaj? Elizabeth ten návrh chvíli zvažovala. Měla by příležitost poznat Harringtona trochu blíž. Pak se na bratra usmála od ucha k uchu. „Že je to dobrý nápad. Děkuji. Promluv si s jeho lordstvem a dej mi vědět, jestli souhlasil, že se k nám připojí na čaj.“

„Už se stalo,“ usmál se Gavin. „Potkali jsme se dnes ráno v klubu *White* a už jsem ho na dnešek pozval.“

„Gavine, ty mizero!“ Kéž by měla po ruce nějaký těžký předmět, aby ho po něm mohla hodit, takhle se musela spokojit jen s polštářem. „Proč jsi nám to neřekl hned?“

Bratr chytil polštář, zakřenil se na ni a položil ho na pohovku. „Dobře jsem se bavil, když jste se mě snažily přimět, abych pro tebe něco udělal.“

Dopil zbytek čaje. „Uvidíme se později.“

„Kam jdeš?“ zeptala se teta.

Gavinovi se rozšířily oči. „Do Tattersalls a do svých klubů. Vsa-
dím se, že Harrington není jediný gentleman, který v této sezoně hledá ženu.“

„To věru není.“ Teta souhlasně přikývla. „Těší mě, že konečně bereš sestřino přání najít si manžela vážně. Prosím, vrať se včas na čaj.“

„To si pište.“ Usmál se od ucha k uchu. „Nechci, aby se říkalo, že jsem nepodporoval manželské ambice své sestry.“

„Tedy, takhle jsi v případě Mertona nemluvil!“ připomněla mu Elizabeth.

„Merton by se k tobě nehodil, Lizzy.“ Gavin se sklonil a políbil ji na tvář.

„Gavine,“ oslovila Elizabeth bratra, náhle znepokojená tím, že o muži, kterého pozvali na čaj, v podstatě nic neví. „Lorda Harringtona dobře neznám. Jaký je?“

Bratr mírně svařtil obočí. „Je to hezký chlapík. Skoro s každým dobře vychází. Je ďábelsky chytrý. V Oxfordu byl nejlepší. Ale nedá se říct, že by byl jen knihomol, protože se věnuje také sportu. Není moc na ženské, což by tě mělo těšit.“

„Gavine Turley,“ napomenula ho teta. „Jsi dost chytrý na to, abys věděl, že o tomhle se před svou sestrou nemáš zmiňovat.“

„Ať to ví radši teď, než aby pak třeba zjistila, že je záletník. Jen se podívejte, jak dopadla Lavinia. Kdyby se jí někdo obtěžoval říct, co je Manners zač, pochybují, že by se za něj provdala.“

„To nemohu popřít.“ Teta pevně sevřela rty a zkroutila je, jako by kousla do citronu.

„Můžeme se vrátit k rozhovoru o lordu Harringtonovi?“ Ne že by Elizabeth nesouhlasila s tím, že manželství její sestřenice bylo tak strašné, že si nedokázala představit horší, ale nutně se potřebovala dozvědět o lordu Harringtonovi co nejvíc, než je odpoledne navštíví. A teď se jí k tomu naskytla jedinečná příležitost. „Co dalšího mi o něm můžeš říct?“

Gavin se posadil. „Je možná trochu staromódní. Samozřejmě ne tak jako Merton. Ale zajímá ho, nebo spíš jeho otce, původ, vychování a podobné záležitosti a má obavy ze skandálů.“

„Na rodu Turleyových není nic špatného,“ prohlásila teta. „Protože kdyby bylo, matce by nedovolili se za vašeho otce provdat. Ani v jedné větvi vaší rodiny se nevyskytly žádné skandály. Ani nikdo neutekl a neuzavřel tajný sňatek.“

„Jsme prostě nudná rodina,“ poznamenal Gavin a usmál se na Elizabeth.

„Naše rodina není v žádném případě nudná.“ Teta se na něj zamračila. „Jen to znamená, že máme víc rozumu než mnozí jiní.“

Vtom Elizabeth došlo, že jí chybí jedna zásadní informace. „Gavine, co tě vlastně vedlo k tomu, že jsi pozval lorda Harringtona na čaj? Nikdy jsi nic takového neudělal, i když jsem to předtím navrhovala.“

„Aha.“ Promnul si zátylek. „Víš, zašel jsem dneska ráno do klubu *White*, chtěl jsem získat nějaké zprávy o tom, co dělá ten Korsičan, když najednou Harrington přišel do ranního salonu. Dali jsme se do řeči a on se zmínil o tom, že hledá manželku. Chvilí jsem o tom přemýšlel a došel jsem k názoru, že ty a on byste se k sobě hodili. Odjakživa jsi chtěla cestovat, a jak si cvrlikají všichni vrabci na střeše, Harrington bude pracovat pro sira Charlese Stuarta.“

Elizabeth málem zasténala. Tohle může být značně nepříjemné. „To, co říkáš, znamená, že si oba budeme vědomi toho, že se pokoušíme lépe poznat a zjistit, jestli bychom se k sobě hodili.“

„Přesně tak.“ Zdálo se, že bratrovi se ulevilo. „Podívej, Lizzy, vždyť se nemusíš rozhodnout dneska, jestli si ho vezmeš.“

„No, to je taky pravda,“ zamumlala tiše. „Jestli vůbec přijde.“

„Neboj se,“ zazubil se. „Já už ho srovnám.“

KAPITOLA TŘETÍ

Po návštěvě u babičky se Geoff vrátil do svého apartmá, kde na něj čekal jeho komorník Nettle.

Když Geoff vstoupil, Nettle mu podržel dveře. „Vítejte, mylorde. Podařilo se vám dohodnout termín svatby?“

Na Geoffa najednou padla únava. Podal sluhovi klobouk a rukavice. „Žádná svatba s lady Charlotte se nekoná. Teď bych chtěl brandy, koupel a oběd, v tomto pořadí.“

Jeho komorníka obvykle nic nevyvedlo z míry, ale zdálo se, že tato zpráva ho ohromila, protože mu chvíli trvalo, než odpověděl. „Dobře, mylorde.“

To vůbec nebylo dobře. O několik minut později si Geoff oblékl banyan, velmi módní a pohodlný kabát na doma, a posadil se ve svém malém, ale dobře vybaveném salonu se sklenkou madeiry v ruce. Ani v nejmenším ho nelákalo začít znovu hledat. Přesto mu nic jiného nezbývalo. Worthington zjevně dal před ním přednost Kenilworthovi. Byl si jistý, že kdyby neodjel z Londýna, už by byl s lady Charlotte buď ženatý, nebo by měli těsně před svatbou. Jak se mohl tak mylit? Vždyť se domníval, že si rozumějí.

Napil se brandy a vychutnával si ten pocit, jak mu pálivá tekutina klouže do krku. Ani za mák se mu nelíbilo, že si bude muset dát znovu tu práci a dvořit se nějaké jiné dámě. Ať už se ale rozhodne pro kteroukoli ženu, musí trvat na tom, aby se vzali co nejdříve a hned po obřadu odjeli na kontinent.

Rakušané a Prusové už do války vstoupili, vyhráli bitvy nad Napoleonovým švagrem Joachimem Muratem, neapolským králem,

a na trůn opětovně dosadili Ferdinanda IV. Jenže od té doby se Korsičan stáhl do Paříže a budoval armádu, zatímco Wellington shromažďoval své vojsko v Bruselu.

Vévoda chtěl sehnat co nejvíc mužů, kteří s ním bojovali v „poloostrovní válce“ ve Španělsku a Portugalsku. Jenže mnoho z nich dosud bohužel zůstávalo v Americe a bojovalo ve válce, kterou Anglie nemohla vyhrát. Když Napoleon uprchl z Elby, polovina londýnské smetánky, včetně vévodkyně z Richmondu, se rozhodla přestěhovat do Bruselu a prý se tam dobře baví. Ale abychom byli spravedliví, vévodkyně doprovázela do Bruselu svého manžela, jehož tam převedeli, takže nejela do Evropy za zábavou jako mnoho jejích krajanů.

Situaci dramatizoval také Vilém Oranžský, nizozemský korunní princ, pověřený vedením spojenecké armády, dokud nedorazí Wellington. Kolovaly klepy, že dokonce i sám sir Charles má co dělat, aby ho udržel na uzdě. Kvůli všem těmto okolnostem nemohl ten velký muž ani při nejlepší vůli dorazit dřív než pátého dubna.

Schylovalo se k bitvě, po níž měl být znovu dosazen na francouzský trůn král Ludvík XVIII., a Geoffa nevzrušovalo nic víc než představa, že bude ve středu všech příprav.

Poté, co se jeho otec dozvěděl, že je čím dál těžší najít na kontinentě vhodné ubytování, sehnal Geoffovi a jeho manželce domy v Haagu, Gentu a Bruselu. Čekali se od nich, že budou pořádat večírky pro zahraniční a britské důstojníky a jejich manželky, včetně prince Oranžského a dalších hodnostářů.

Nebylo pochyb o tom, že Charlotte by byla zářící hvězdou státní delegace. Nezbyvalo mu než se modlit, aby dáma, se kterou se nakonec ožení, zvládla svůj úkol alespoň z poloviny tak dobře jako ona.

Ve dveřích se objevil komorník. „Mylorde, koupel je připravena.“

„Děkuji, Nettle.“

O několik minut později se Geoff ponořil do horké vody a snažil se uvolnit. Ale při pomýšlení na to, co řekne jeho otec, až se dozví, že jeho snaha oženit se s Charlotte byla marná, byl Geoff napjatý

i v teplé vodě. Musí napsat otci dřív, než se o jeho nezdaru dozví z nějakého jiného zdroje.

Vylezl z vany, rychle se osušil, natáhl si tříčtvrteční kalhoty a košili a posadil se k psacímu stolu.

Jenže než si upravil pero, objevil se Nettle s dopisem. „Od jeho lordstva, vašeho otce, mylorde.“

„A sakra.“ To pro něj nemohlo věstít nic dobrého.

Geoff se připravil na jízlivé poznámky o tom, že je takový ubožák, že si ani nedokázal zajistit lady Charlotte. Byl si stoprocentně jistý, že jich v dopisu bude víc než dost. Nalil si další sklenku madeiry, napil se a rozlomil pečť.

Milý Harringtone!

Takové oslovení nečekal.

Dozvěděl jsem se, že lady Charlotte Carpenterová je zasnoubená s markýzem z Kenilworthu. Tuto neblahou informaci mi řekla Tvá matka – Geoff byl upřímně vděčný za to, že tu špatnou zprávu nemusel otci sdělit on – a podle ní jsem to zavínil jen já. Kdybych (opět podle názoru tvé matky) netrval na tom, abys mě navštívil, nejspíš bys teď oslavoval sňatek s dotyčnou dámou.

To byla s největší pravděpodobností pravda. Byl si naprosto jistý, že kdyby byl ve městě, Charlotte by se s Kenilworthem vůbec neseznámila.

Tvá matka mě také ujistila (Jak nejspíš zjišťuješ, mé omyly se začínají kumulovat. Nikdy by mě nenapadlo, že se budu mýlit v tolika věcech najednou.), že jsi prokázal, že jsi schopný vybrat si svou nevěstu sám. V případě, že bys potřeboval radu, jsou ve městě babička a sestřenice Apollonia, ty Ti určitě dobře poradí.

Tvá matka také přiložila krátký seznam dam, o kterých bys mohl uvažovat, ale nemusíš se cítit být povinován omezit se jen na ně. (Upřímně se divím, proč ti nenapsala sama.)

Kromě toho už nemáš čas znovu čekat na můj souhlas. Matka mě upozornila, že jsi ho neměl ani minule, ale já jsem přesto trval na tom, abys za mnou přijel. Proto musím Tvé rozhodnutí ohledně nevěsty přijmout, ať je jakékoli.

Vzhledem k tomu, že již máš podklady pro svatební smlouvu, které jsem předtím sepsal, obrať se rovnou na firmu Fielding & Connors, naše londýnské právní zástupce, aby tu smlouvu přizpůsobili dámě, kterou si vybereš.

Tvůj otec Markham

Geoff si dopis přečetl ještě dvakrát, aby se ujistil, že jej skutečně napsal jeho otec. Slova, která starý pán použil, se dala vysvětlit jako omluva, což se nikdy dřív nestalo. Za to musel být Geoff nepochybně vděčný své matce. Škoda, že když pobýval doma, byla mamá na návštěvě u své matky v Bathu, jinak by se o zasnoubení lady Charlotte s Kenilworthem určitě dozvěděl ještě předtím, než se vrátil do Londýna.

Pořád nedokázal pochopit, jak to, že se tak rychle zasnoubila. Vždyť se mu od počátku zdálo, že jeho dvoření vítá. Otřásl se. Na tom teď nezáleží. Co se stalo, nedá se odestát, a on už podnikl kroky k tomu, aby se posunul dál.

Vypil další doušek madeiry.

Ještě že nemusel být osobně přítomen u rozhovoru svých rodičů. Byl si naprosto jistý, že byl dost nepříjemný. Velmi rád by ale poslouchal skrz klíčovou díрку. Jeho obvykle blahovlná matka se musela nalézat ve vzácném rozpoložení, když donutila otce napsat mu tak kající dopis.

Geoff se nadechl a napřímil ramena, jako by mu z nich spadla velká tíha. Když se teď nemusí ohlížet na souhlas svého otce, hledání manželky bude mnohem snazší.

Pohlédl na druhý list dopisu napsaný matčíným úhledným rukopisem a přečetl si krátký seznam.

lady Mary Linleyová
lady Emily Oakwoodová
lady Jane Summersová
slečna Judith Farnhamová
slečna Elizabeth Turleyová

V průběhu sezony byl postupně představen všem zmíněným dámám s výjimkou lady Jane a s většinou z nich i tančil. Jinak ale neměl ponětí, která z nich by vyhovovala všem jeho nárokům.

Zvedl pero, namočil ho do kalamáře a ze seznamu vyškrtl jméno slečny Farnhamové. Byla mizerná tanečnice, a nesplňovala tak jeden z jeho základních požadavků. Už jen z pomyslení na tanec s ní ho rozbolely nohy. Ta ubohá lady byla velmi milá, ale neměla hudební sluch. A on si přece nemohl vzít za manželku dámu, která by mohla cizímu hodnostáři šlápnout na nohu a způsobit mu bolest nebo ostudu.

O lady Mary se říkalo, že je rezervovaná, ale oplývala půvabem a zdála se být inteligentní. Několik pánů ji však přirovnalo k rampouchu. Geoff by se s ní musel lépe seznámit, aby zjistil, jestli je to, co se o ní povídá, pravda. Nechtěl by chladnou ženu. Takovou by si nepřál žádný muž.

Lady Emily vypadala jako příjemná mladá žena. Jenže jí bylo teprve sedmnáct let a občas trpěla záchvaty chichotání. Dalo se předpokládat, že z toho jednou vyroste, ale z hlediska jeho potřeb by to nebylo dostatečně brzy.

O lady Jane Summersové nevěděl zhola nic, ale dnes večer by měla být na plesu.

A pak tu byla slečna Turleyová. Bylo zajímavé, že během dneška přišlo její jméno na přetřes hned dvakrát. Geoff s ní tančil jen jednou. Pokud si to dobře pamatoval, tančila ladně a udržovala s ním konverzaci. Nevzpomene si ještě na něco? Geoff se zase napil vína. Kadeře barvy lnu. Ano, tehdy si o ní pomyslel, že je docela hezká, takovým nevtíravým způsobem. A *opravdu* měla modré oči.

Podíval se na hodiny. Za necelé dvě hodiny ji bude znát mnohem lépe. Co se týče ostatních dam, bude muset počkat až do večera.

Geoff se potutelně usmál. Bylo dobře, že dnes ráno narazil na jejího bratra. Čaj s nimi mu poskytne příležitost zjistit, zda by pro něj byla vhodnou manželkou. A pokud ano, může ji požádat o tanec na večerním plese – předpokládal, že na něj půjde.

Opřel se v křesle a dopil víno. Dnešek začal velmi nešťastně, ale situace se postupně vyvíjela k lepšímu. Byl si jistý, že brzy najde dámu, se kterou by se rád oženil.

Elizabeth a její teta se vrátily z nákupů a ranních návštěv a do čaje jim zbývala necelá hodina. Teta předtím našla Elizabeth neklidně přecházet sem a tam, a tak ji napadlo, že bude lepší nějak ji zaměstnat, než aby měla zbytečně mnoho času přemýšlet o tom, že se k nim dnes na čaj připojí lord Harrington. Elizabeth nejprve protestovala, ale nakonec musela přiznat, že teta měla pravdu. Už nebyla nervózní, teď si prostě musela pospíšet, aby byla včas připravena.

Do svého pokoje vešla zrovna ve chvíli, kdy Vickersová, její komorná, vytáhla kartáč a hřeben a položila je na toaletní stolek.

„Myslím, že si obleču ty šaty z lesklé modré bavlny, Vickersová.“ Jejich barva jí připomínala tyrkysový prsten, který milovala její matka. „Na čaj budeme mít hosta.“

„Napadlo mě, že si vyberete zrovna tyhle.“ Natřepala šaty a přidržela je Elizabeth nad hlavou. „Pan Broadwell se zmínil, že přijde nějaký gentleman. Ne že by snad roznášel klepy.“

„Hlavně ať o tom nemluví před nižším personálem.“ Jak dobře věděla, služebnictvo ve vyšších pozicích si bylo vědomo toho, že se její otec nevzdává naděje, že se Elizabeth ještě v této sezoně provdá.

„Přesně to jsem měla na mysli.“ Vickersová zapnula knoflíčky na zádech Elizabetiných šatů. „Ne každý musí vědět všechno.“

Elizabeth se posadila ke svému toaletnímu stolku, aby jí komorná mohla vytáhnout sponky z vlasů a upravit jí je do drdolu vyčesaného vysoko na hlavě. Bylo dobře, že se zrovna nedávno nechala ostříhat, aby měla hezké kudrlinky nad čelem. Předtím vzdorovaly všem pokusům o zkrocení, nyní jí pěkně rámovaly obličej.

Vickersová jí propletla vlasy stuhou, kolem krku jí zapnula jednu řádku perel a do uší jí připnula ladící náušnice.

„Norwichský šál, slečno?“

Čtvercový šál dostala jako dárek od své tety a hodil se k řadě jejích šatů, včetně těchto. „Ano.“

O několik minut později měla šátek přehozený přes ramena a v ruce držela malou kabelku. „Tak co? Obstojím?“

„Jste krásná jako obrázek.“ Komorná mírně zvedla koutky. „Už byste radši měla jít. Nebylo by dobré nechat je čekat příliš dlouho.“

Teď když byla oblečená a chystala se sejít dolů, se Elizabeth začal svírat žaludek. Ruce jí zvlhly tak, že si je musela otřít o sukni. Jako by toho nebylo dost, lord Harrington dorazil už před více než pěti minutami.

Za běžných okolností by už seděla v salonu, ale teta rozhodla, že by bylo lepší, kdyby Elizabeth vstoupila do salonu až po příchodu lorda Harringtona, aby tam nebyla dřív než on.

„Nebude to ode mě brát jako nezdvořilost, když se opozdím?“ zeptala se, protože nechápala, proč by měla přijít později, když toho gentlemana pozvali k nim domů.

„Jen přijď chvíličku po něm,“ nařídila jí teta přísně. „Aspoň se bude mít na co těšit. Pamatuj si to, co jsem ti řekla. Muži rádi loví.“

Nejen teta, ale i Charlotte varovaly Elizabeth, aby se k lordu Harringtonovi nechovala tak, aby si byl příliš jistý její přízní. Není dobré, aby si gentleman myslel, že už nemusí dámu dobývat. „S tím si

nemusíte dělat starosti. Nedovolím, aby se ke mně choval jako k lady Charlotte.“

Teta souhlasně přikývla.

Když se chystala vkročit do přijímacího pokoje, zastavil ji Broadwell, majordomus jejího otce. „Slečno, lady Bristowová vzkazuje, že čaj se bude podávat na terase.“

„Děkuji.“ To byl popravdě řečeno výborný nápad, ale nijak ji to neuklidnilo. Nebyla zvyklá být středem pozornosti. Této pocty se vždy dostávalo jejím přítelkyním. Ale v přítomnosti bratra, tety a lorda Harringtona pozornosti neunikne, s tím se nedalo nic dělat.

Den nebyl příliš teplý, ale zahrada se skvěla v plném květu. Zamířila do zadní části domu. Ze směru od ranního pokoje a zahrady byly slyšet mužské hlasy.

Na terase stály dvě pohovky, dvě židle a tři stoly, uspořádané stejně jako místa k sezení v přijímacím pokoji. Bratr se rozvaloval v křesle napravo od jedné pohovky, teta si hověla na svém obvyklém místě nalevo a lord Harrington seděl na malé pohovce naproti, kde obvykle sedávala Elizabeth.

V tu chvíli ji bratr uviděl a vstal. Lord Harrington vyskočil hned po něm.

Gavin k Elizabeth přistoupil a vzal ji za ruku. „Má drahá, pokud ti dosud nepředstavili lorda Harringtona, dovol mi, prosím, abych měl tu čest udělat to já.“

Vděčně bratrovi stiskla prsty. „Děkuji, ale před několika dny jsem se s jeho lordstvem seznámila na plese.“ Přejela pohledem k lordu Harringtonovi a usmála se. „Vítejte. Jsem ráda, že jste se k nám mohl připojit. Posadte se, prosím. Za chvíli donesou čaj.“

Lord Harrington vměstnal svou vysokou postavu na pohovku naproti ní. Byl to opravdu pohledný muž. Nebyl sice tak urostlý jako někteří jiní pánové, ale kabát mu pěkně seděl na širokých ramenou. Nákrčník měl elegantně uvázaný a do jeho skladů měl zapáchnutou jehlici se safírem. Potěšilo ji, že si neoblékl módní

kalhoty volnějšího střihu, ale pantalonky, úzké elegantní kalhoty ke kotníkům, a vysoké, dokonale vyleštěné jezdecké holínky. Nepotřeboval ani zvláštní vycpávky v lýtkové části, které si do nich přidávali někteří pánové. Bratr se zmínil, že Harrington rád sportuje, a bylo to na něm vidět.

Elizabeth napadlo, že by na podobné věci neměla myslet, ale nemohla si pomoci. Teď zjistí, jestli je nejen hezký, ale jestli se taky umí hezky chovat. Rychle se pomodlila za to, aby ji lord Harrington nezlamal. Zvláště když už teď byla ochotná mít ho ráda.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Broadwell přinesl podnos s čajem, za ním následoval lokaj s druhým podnosem, na němž ležel talíř s malými sendviči.

Jakmile sloužící položili svůj náklad na nízký stolek mezi dvěma pohovkami, Elizabeth nalila šálek nejprve své tetě, pak oslovila lorda Harringtona: „Jak máte rád čaj vy, mylorde?“

„S troškou mléka a dvěma kousky cukru, prosím.“ Pozorně ji sledoval, jak nalévá, což Elizabeth připadalo trochu zvláštní. Podávat čaj se přece naučí všechny dámy.

Na talíř mu položila také dvě sušenky. „Naše kuchařka pečte vynikající zázvorové sušenky. Nedáte si také sendvič?“

„Rád.“ Usmál se, ale byl to jen zdvořilý úsměv, při kterém jeho hezky tvarované rty působily strnule.

Proboha, to je vždycky tak upjatý, nebo je to proto, že je trochu nervózní? Ať tak, či onak, Elizabeth si řekla, že se pokusí chovat tak, aby se uvolnil. Podala bratrovi čaj. Ten nečekal, až ho sestra obslouží, a vybral si sám několik sendvičů a sušenek. Aby na lorda Harringtona vůbec něco zbylo, rychle mu na talíř naložila další sendviče, sušenky a citronový tvarohový koláč. Tak alespoň neodejde hladový.

„Slyšela jsem, že brzy odcestujete na kontinent.“ Doufala, že ho ta otázka rozpovídá.

Odložil šálek. „Ten čaj je vynikající, slečno Turleyová.“

Elizabeth si nemohla pomoci a pyšně vypjala hrud'. „Děkuji. Je to moje vlastní směs.“

„Abych odpověděl na vaši otázku,“ opravdu se mu rozjasnily oči

a mírně se naklonil, „ano, brzy pojedu na kontinent, připojím se tam k delegaci sira Charlese Stuarta.“ Harrington se mírně zamračil. „Ale než odjedu, musím ještě zařídit pár záležitostí.“

Předpokládala, že jednou z těch záležitostí je najít si manželku. „To musíte být nadšený. Já bych moc ráda cestovala.“

„Vážně?“ Jeho krásné modré oči se rozzářily a Elizabeth přikývla, čímž ho povzbudila, aby mluvil dál. „Je mi známo, že některé dámy nechtějí žít tak daleko od domova.“

Aha, nejspíš má na mysli Charlotte. Teď když o tom Elizabeth přemýšlela, ji překvapilo, že se lord Harrington domníval, že by její přítelkyně mohla být tak daleko od rodiny šťastná. „Jisté existují dámy a pánové, kteří si nepřejí opustit Anglii. Ale já mezi ně nepatřím.“ Radostně se na něj usmála. „Od dětství jsem milovala vyprávění o velkých cestách svého otce a dědečka. A babička měla ve Francii příbuzné, které příležitostně navštěvovala. Vždycky jsem chtěla vidět na vlastní oči místa, o kterých mluvili.“

„Taky jsem slýchal podobná vyprávění.“ Dychtivě se k ní ještě víc naklonil, jako by našel spřízněnou duši. Elizabeth doufala, že to tak opravdu je. „Já sice s největší pravděpodobností tak velkou cestu nepodniknu, ale domnívám se, že se mi poštěstí vidět mnoho zemí a měst, která navštívili oni.“

Dál hovořili o velkých městech Evropy. Teta a bratr se kupodivu zapojili do konverzace jen v případě, že byli osloveni.

Než se nadála, byl všečen čaj vypitý a jídlo snědené. Lord Harrington zanedlouho odejde a dosud se nezmínil o plesu lady Hollandové dnes večer.

„To máte opravdu štěstí, že vám to místo nabídli. Závídím vám ty možnosti.“ Elizabeth vstala.

Harrington vyskočil. „Za to musím poděkovat svému otci.“ Chvilu se jí díval do očí a pak řekl: „Dnes večer doprovázím svou babičku na ples lady Hollandové. Prokázala byste mi tu čest a zatančila si se mnou?“

„Bude mi potěšením.“ Elizabeth našpulila rty, jako by přemýšlela. „Ještě mám volný tanec před večeří.“

Od té doby, co si Dotty, Louisa a Charlotte našly manžely, byl o Elizabeth značný zájem. Tu ale žádný jiný muž než lord Harrington neupoutal. A tak poté, co Charlotte dala najevo, že o Harringtona nemá zájem, začala si pro něj Elizabeth šetřit tanec, jen pro případ, že by ji o něj požádal. Její předvídavost nakonec přinesla ovoce.

„To je skvělé.“ Naklonil hlavu. „Těším se na dnešní večer.“

„Já také, mylord.“ Udělala pukrle a on se sklonil nad její rukou, ale nepokusil se ji vzít do své ani nepolíbil vzduch nad ní, jak by to udělal téměř každý jiný gentleman, takže si nebyla jistá, co si o něm má myslet. Má o ni zájem, nebo ne?

Jakmile Gavin doprovodil lorda Harringtona do domu, teta se na Elizabeth zkoumavě zadívala. „Tak co si myslíš?“

„Zpočátku byl poněkud strnulý, ale pak docela okouzluje.“ Přestože jí nepolíbil prsty.

„Je to pohledný muž,“ uvažovala nahlas teta.

Elizabeth ho pozorně sledovala, když s Gavinem odcházel. Nemýlila se. Bylo jasné, že jeho vysoká postava a široká ramena nepotřebují žádné vycpávky. „Ano. Zejména jeho oči jsou krásně modré. Skoro stejně jako ten safír, který měl zapíchnutý do nákrčníku.“ Vlasy měl světlé, jen o trochu tmavší než ona. „Líbí se mi, že má vlnité vlasy.“

„Ale není krásný,“ pokračovala teta. „Ne tak jako Byron.“

„Ne. Ale je velmi mužný. Má ostře řezanou bradu.“ Elizabeth nedokázala dostat z mysli vzpomínku na jeho ramena a urostlé nohy, a tak jí stálo značné úsilí potlačit povzdech. Asi jí až příliš zaujaly jeho fyzické přednosti.

„A byl k tobě pozorný,“ povzbudila ji teta.

„Ano, byl velmi pozorný.“ Zvlášť když mluvil o odjezdu do zahraničí. Popravdě řečeno to bylo v podstatě jediné téma, o kterém mluvil. Na nic se jí nezeptal, třeba na to, co má ráda a co ne.